

#alışmayacağız

BARİŞ

HEMEN

ŞİMDİ

SURİYELİ SOSYALİST MUSTAFA
ARAOUR, DEVİRİMİN DERSLERİNİ
ANLATIYOR

sayfa 5

CANAN ŞAHİN YAZDI:
MARX'IN FİKİRLERİ NEDEN
HALA GÜNCEL?

sayfa 5

RONİ MARGULİES YAZDI:
KAHRAMAN İRKİMA BİR GÜL!

sayfa 7

KEMAL BAŞAK ANLATIYOR:
MARKSİZM VE ULUSAL SORUN

sayfa 10

sosyalist işçi diyor ki

ERDOĞAN'IN DAYATMASI

Cumhurbaşkanı Erdoğan Tıp Bayramı vesilesiyle yaptığı konuşmada Ankara'da gerçekleşen canlı bomba eylemi hakkında konuştu. Bu sefer doğrudan ceza hukukuna giriş yaptı ve "terör" ve "terörist" tanımının değiştirilmesi gerektiğini şöyle dile getirdi: "Terör tanımını, terörist tanımını en kısa sürede yeniden yapılarak Ceza Kanunumuza derç etmeliyiz diye düşünüyorum. Terör örgütlerine destek verdikleri için güvenlik güçlerimizce yakalanan kişilerin adliyenin bir kapısından girip, diğerinden çıkıp gitmesi artık tahammül edebileceğimiz bir durum değildir. Bu mesele düşünce özgürlüğü, basın özgürlüğü veya örgütlenme özgürlüğü meselesi değildir."

Cumhurbaşkanı, bağımsız yargıya hiç mi güvenmiyor? Güvenlik güçlerince terör örgütlerine destek olduğu için göz altına alınan kimler adliyelerin bir kapısından girip diğer kapısından çıkıp gidebilmişler? Erdoğan teröre destek vermekle ve uyduruk delillerle suçlananların hemen hepsinin tutuklandığını bilmiyor olabilir mi? Bu uygulama özellikle Kürtlere yönelik bir kitlesel tutuklama dalgasına neden olmuyor mu? Birinci KCK tutuklamaları dalgasında binlerce insan gözaltına alınıp tutuklandı. Daha geçen hafta HDP'nin İzmir il örgütü yöneticileri tutuklandı.

Birkaç İŞİD mensubu, gerçekten de adliyelerin bir kapısından girip diğer kapısından çıkmışlar. Ama bunu sorumluları, Erdoğan'ın teröre destek verdiğini iddia ettiği insanlar değil. Bunun sebebi devlet örgütlenmesinin aklına sızmış olan Kürtlere düşman, İŞİD'çilere hayırhah yaklaşan bakış açısı.

Ayrıca Erdoğan şunu düşünmeli: Teröre destek olduğu düşünülerek gözaltına alınanlar arasından serbest bırakılanlar, zaten boşu boşuna, iş olsun diye, yıldırım için gözaltına alınan masum insanlar. Tutuklananların ezici çoğunluğunun da masum olduğunu biliyoruz.

Erdoğan aynı konuşmada, daha önce George W. Bush'un dünya halklarına sorduğu bilmeceyi gündeme aldı. Şöyle meydan okudu: "Bu işin ortası yoktur. Ya bizimle ya da teröristlerin yanında olacaklar. Bugüne kadar kazanan terörist yok."

Doğru. Teröristin kazananı olmamıştır ama bu ikilemi halkların gündemine sokanlar da kazanamamıştır. Bakın Bush'a! Önce Irak'ı, ardından Ortadoğu'yu bataklığa çeviren politikaları uygulayan yarı meczup birisi olarak nefretle hatırlanıyor.

Tüm dünyada savaşa karşı olan milyonlarca insan Bush'un bilmeceyi yanıtlamış vakti zamanında. 11 Eylül saldırılarından yola çıkarak Ortadoğu halklarına saldırma, Afganistan ve Irak'a intikam savaşları başlatma, "benim adıma savaşıma" demişti.

Bu nedenle cumhurbaşkanının bilmeceyi Bush'un mimarı olduğu bir bilmece olarak bir kenara atılmalı.

Biz ne senden yanayız, ne sivil insanların ortasında bir araba dolusu bombayı patlatanlardan.

Biz demokrasiden yanayız.

Kendisini ceza hukukçusu sanan cumhurbaşkanından değil, hukuk ve demokrasiden yanayız.

Biz özgürlüklerden yanayız.

Biz ezilenden yanayız. Sur'da, Cizre'de, Cerattepe'de, Soma'da, Suriye'de, Filistin'de, Mısır'da.

Ankara'da otobüs duraklarında bombalaştırılmış araçların ve insanların patlamasıyla öldürülen genç, yaşlı, kadın ve çocuklardan yanayız, Suroç'ta, Diyarbakır'da, 10 Ekim'den bugüne Ankara'da, İstanbul Sultanahmet'te.

Biz ağaçlardan, ormanlardan, derelerden, çocuklardan, yaşlılardan, kadınlardan, işçilerden, demokrasiden, kardeşlikten yanayız.

Biz barıştan yanayız. Savaşın sona ermesinden yanayız.

Bu nedenle Bush'un küresel düzeyde deneyip başarısız olduğu yöntemi boşu boşuna denemeyin. Başarısızlık Bush'tan değil, milyonlarca insanın gerçeği kavramasından kaynaklandı. Milyonlarca insan bugün de gerçeği kavıyor. İkilem sizinle terörist arasında değil, ikilem barış savunucularla savaşı savunucular arasında. Bugün öyle hissedilmese de bizim kalabalık hem de çok ama çok daha büyük bir kalabalık olduğumuz çok açık.

SAVAŞI BATIYA YAYDILAR

➤ Ankara'da beş ayda üç büyük patlama gerçekleşti. 13 Mart Pazar günü Kızılay'da gerçekleşen patlamanın sonucunda 37 kişi öldü. 19'u ağır 75 kişi yaralandı. Bu haberi hazırlarken saldırıyı henüz hiçbir örgüt üstlenmemişti. Hükümet saldırganların PKK'li olduğunu iddia ediyor.

➤ 2015 yılında Ankara'da Barış Mitingi'ne yönelik İŞİD canlı bomba eylemi gerçekleşmişti. 103 kişinin öldüğü saldırı, Temmuz ayında devletin Kandil'i bombalayarak çözüm sürecini bitirmesinin ardından özellikle Kürt halkına yönelik şiddetli saldırıların zirve noktası olmuştu.

➤ Ardından Şubat ayında Ankara'da askeri personeli hedefleyen ama sivilleri de hedef alan ve TAK adlı örgütün üstlendiği saldırı geldi. 29 kişinin öldüğü saldırının etkileri henüz yaşanırken gerçekleşen 13 Mart saldırısı toplumda kaos duygusunu, öfkeyi, gerginliği ve kutuplaşmayı derinleştirdi.

Deprem değil bomba!

Hükümete yakın gazeteciler ve bazı Yargıtay üyeleri, bombalarla yaşamaya alışmamız gerektiğini açıkladılar. Deprem uzmanları özellikle İstanbul'da yaşayanları, depremle yaşamaya alışmak konusunda uyarırlar. Oysa bir bombalı saldırıya depremden farklı yaklaşılması gerekirdi. İnsanlar bombalı eylemlerle, intihar bombacılarıyla yaşamaya alışmak zorunda değil.

Yapılması gereken Türkiye'nin batısını da savaş alanı haline getiren iç ve dış politikada milliyetçi ve militarist politikalara derhal son vermektir.

Kürt illeri, Türk illeri

13 Mart Ankara saldırısının hemen ardından devlet hazırlıklarını yaptığı Şırnak ve Yüksekova saldırılarını

hızlandırdı. Cizre ve Sur'un yakılıp yıkılması gibi, yeni şehirlerde ve mahallerde de sokağa çıkma yasakları ilan edildi. Diyarbakır'ın merkezinde çatışmalar başladı. Savaş uçakları Kandil'i defalarca bombaladı.

Şimdi Kürt illerinde yaşanan savaş batıya doğru sarkıyor. Ankara'da son aylarda arka arkaya yaşanan patlamaların gösterdiği gerçek bu.

İstifa!

Ne Cizre ve Sur'da gerçekleşen insan hakları ihlalleri, uygulanan ağır devlet şiddeti Türkiye'yi yönetmeyi üstlenen siyasilerin sorumluluk almasına neden oldu ne de Ankara'da yaşanan katliamlardan sonra hükümetin bakanları, valileri ve istihbarat yetkilileri arasında istifa edenler oldu.

Ankara'nın merkezi yerlerinde göstere göstere gerçekleşen katliamların ardından hiçbir hükümet yetkilisinin ya da hükümete bağlı bürokratin istifa etmemesi, katliamların normal vakalar olduğu duygusunu güçlendiriyor. İnsanların güvenliğini sağlamak bütünüyle siyasi bir sorumluluktur ve bu güvenliği sağlayamayanların istifa etmemesi, insanların güvensizliğini artırır.

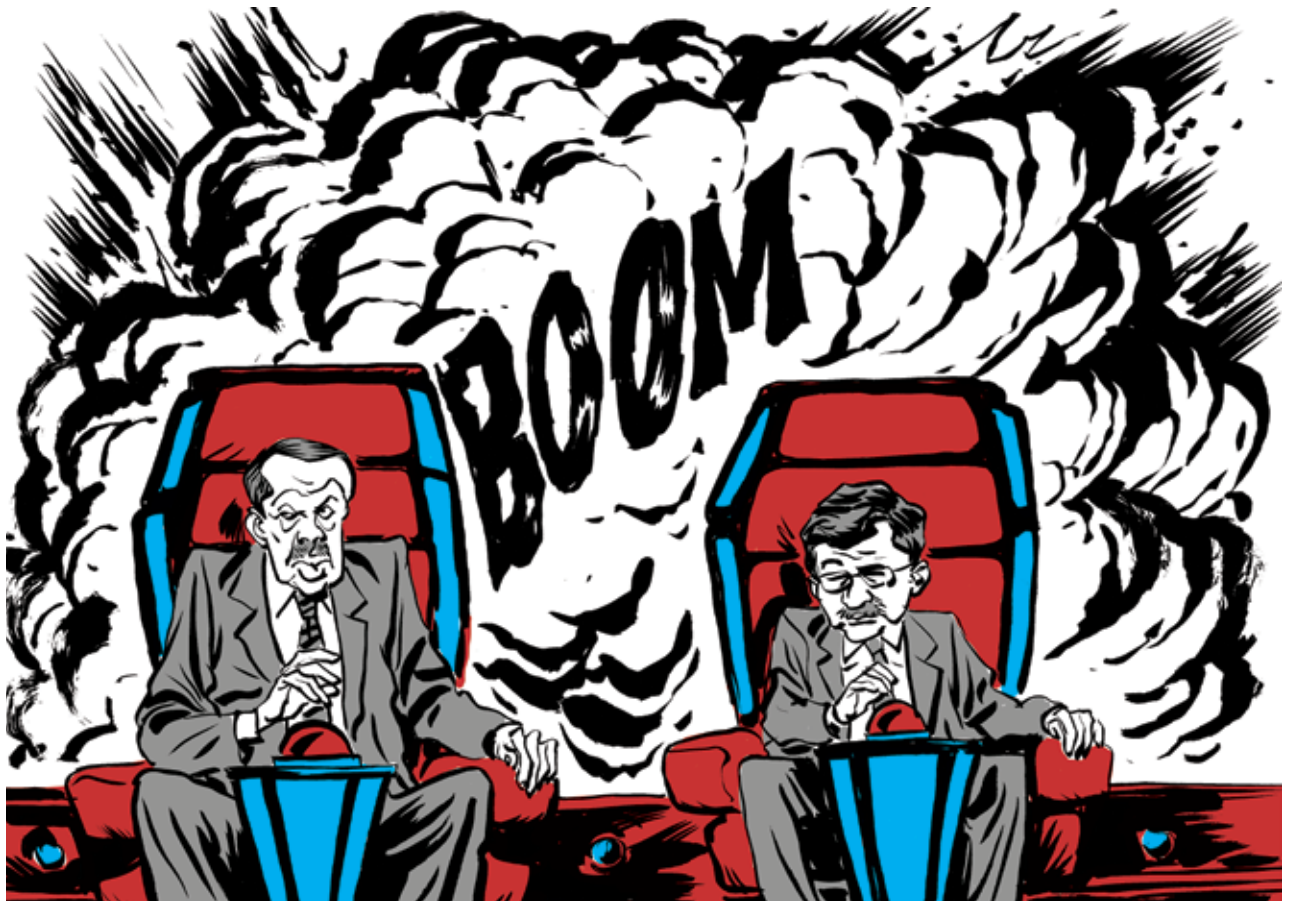
Savaşa hayır!

Yine de çok açık ki batıda şehirleri bombalı saldırıların merkezi olmaktan çıkartacak olan etken, güvenlik önlemleri değil, savaş politikalarına son vermektir. Hem Suriye'de Kürtleri düşmanlaştıran politikalara son vermek, Suriye'de savaşın bir parçası olmaktan uzak durmak hem de Kürt illerinde savaş ve yıkım politikalarına son vermek!

Güvenlik, güvenlik önlemlerinin artırılmasıyla değil, barış ve demokrasinin tesis edilmesiyle sağlanabilir.

○ SES TÜRKİYE

REWHAT

KAYSERİ PAZARLIĞI: İNSANLIĞIN DİP NOKTASI

AKP ile AB arasında mülteciler konusunda sürdürülen görüşmeler, vicdan sahibi olanların kabul edemeyeceği boyutları çoktan aştı. Almanya Başbakanı Merkel ve AB Dönem Başkanı Hollanda Başbakanı Rutte ile görüşen Davutoğlu, "başarılı bir Kayseri pazarlığı yaptığımı" belirttiği açıklamasıyla, canlarını kurtarmak için her şeylerini bırakıp kaçmak zorunda kalan insanların akıbetlerini hiçbir şekilde umursamadığını, ilgilendiği tek konunun daha fazla para koparmak olduğunu ortaya koydu.

Daha önce yapılan anlaşmada mültecilerin sınırlardan geçişlerine izin vermemek ve geçmeyi başaranların da geri gönderilmesini kabul etmek karşılığında 3 milyar Euro talep eden AKP, bu kez rakamı "Kayseri pazarlığı" olarak adlandırdığı utanç verici yöntemle 6 milyar Euro'ya çıkarttı.

Kirli pazarlığa ırkçılık cevabı

Davutoğlu'nun "Kayseri pazarlığı" açıklaması, muhalefet partileri tarafından tepkisellik maskesinin ardına saklanmış bir kabul gördü. CHP Genel Başkanı Kılıçdaroğlu, AKP'nin kirli pazarlığına, ırkçılığın dozunu

Almanya'da taraftarların 'göçmenler hoşgeldiniz' pankartı açtığı Borussia Dortmund gibi futbol kulüpleri ve taraftarları ezeli rekabetlerini bir kenara bırakıp mültecilerle dayanışmak için ortaklaşıyor.

artırarak karşılık verdi. "Bir Kayserili asla böyle bir pazarlık yapmaz. Biz verelim onlara 6 milyar euro'yu bütün Suriyelileri, Afganları, Pakistanlıları kendileri alsınlar" diyen Kılıçdaroğlu, "Diyorlar ki, 'Size geri göndereceğiz, kaç kişi geri gönderdik 10 kişi, sizden 10 Suriyeli geri alacağız'. Hangi Suriyelileri alacaklar, üniversiteyi bitirmiş, meslek sahibi olanları alacaklar. Diğerlerini siz ne yaparsanız yapın" sözleriyle "işe yarar" olmayan mültecilerin hiç birini istemediğini itiraf etti.

MHP Genel Bakan Yardımcısı Emin Haluk Ayhan da Kılıçdaroğlu ile aynı ırkçı havadan çaldı. Hükümetin AB tarafından bir kez daha kandırılmak üzere olduğunu öne süren Ayhan, "Sayın Başbakan Kayserililere hakaret ediyor. Kayserili kardeşlerimiz

o görüşmelerde olsaydı, eminim '3 milyar avroyu biz verelim, 3 milyon mülteciyi siz alın' teklifi yapardı" dedi. Hemen ardından da, çözüm süreci üzerinden HDP'ye nefret kusmayı da ihmal etmedi.

AKP hükümeti, mültecilerin hayatı üzerinden oynadığı oyunla, Türkiye vatandaşlarının AB'ye vizesiz girmesini sağlamaya çalışıyor. Türkiye'de pasaport sahibi olanların ve bunları aktif bir şekilde kullananların sayısının 1 milyon civarında olması, bu muafiyetten ancak patronlarla varlıklıların faydalanacağını ortaya koyuyor. Hükümet patronların ve zenginlerin çıkarlarını koruyup kollarken, mülteciler ise daha iyi bir yaşam gayretiyle Ege'de ölmeye devam ediyor.

ÖLÜMLERE SON, SINIRLAR AÇILSIN!

Davutoğlu mülteciler üzerinden "Kayseri pazarlığı" yürütürken, mülteciler Ege Denizi'nde boğulmaya devam ediyor.

Sahil Güvenlik Komutanlığı Düzensiz Göç İstatistikleri'ni yayımladı. 2016 yılının ilk 2 ayı ile 2015 ve 2014 yılına dair yayımladığı 'Düzensiz Göç İstatistikleri'ne göre;

● 2014'de 574 olayda 69 mülteci hayatını kaybetti, 14 bin 961'i ise yakalandı. 574 olayla ilgili olarak 106 organizatör yakalandı.

● 2015 yılında 2 bin 430 olayda 279 mülteci hayatını kaybetti, 91 bin 611'i ise yakalandı.

● 2 bin 430 olayla ilgili 190 organizatör yakalandı.

● 2016 yılının ilk 2 ayında ise 266 olayda 140 mülteci hayatını kaybetti 12 bin 57'si yakalandı. 266 olayla ilgili olarak 32 organizatör yakalandı.

Mültecilere insanca yaşam olanakları sağlanmalı, sınırlar açılarak, istedikleri ülkeye gidebilmenin koşulları hazırlanmalıdır. Türkiye'den bir an önce kaçmaya çalışmalarına neden olan kötü koşullar düzeltilmelidir. Bunun için gereken para, Kürdistan'da yürütülen savaşın sona erdirilmesiyle derhal sağlanabilir. Dünyanın en büyük 6. silah ithalatçısı olan Türkiye, silahlanma politikalarından bir önce vazgeçmeli, insana ve yaşama harcama yapmalıdır.

kadın öğrencinin evini basarak Türk bayrağıyla işkence yaptı ve darp etti. Genç kadınların alınlarına rujuyla TC yazan ve ellerine bayrak tutuşturarak bu şekilde fotoğraflarını çeken ırkçılar, bunları okuldaki diğer arkadaşlarına gönderdiler. Darp raporu olan 2 öğrenci, kendilerini darp eden ve işkence yapan 6 kişiden şikâyetçi oldu.

TC devletinin kurucu felsefesi olan ve bu günlerde bayraktarlığını AKP'nin yaptığı tekkilik politikalarının sonuçları, bu şekilde alınmaya başlıyor. Sadece Diyarbakırlı oldukları için insanlar evlerinde baskına uğruyor, darp ediliyor, çeşitli yöntemlerle işkenceye tabi tutuluyor. Ruju bile ırkçılık malzemesi yapan saldırganlar, haftanın ırkçısı olmaya hak kazandılar.

BARIŞTAN YANA
Yıldız Önen

LANETLEME YARIŞMASI

Her bombalı saldırıdan sonra aynı şeyler oluyor. Bir lanetleme yarışması başlıyor, ne kadar çok lanet okunursa o kadar mesafelenmiş olunacakmış gibi bombaları patlatanlara. Giderek şiddeti artıyor lanetlemelerin.

"Alçaklık", "Vahşet", gibi öneklerle devam ediliyor sonra.

En sonunda da milli birlik ve beraberliğe çağrı yapılıyor.

Geride yıkım kalıyor. Ölüler kalıyor. Ölülerin yakınlarının çılgınlıkları kalıyor.

Geride güvenlik tedbirlerini daha da artıracaklarını söyleyen devlet yetkililerinin sesleri kalıyor.

Gelişmeler, sorunun çözümünde lanetleme yarışmasının hiçbir işe yaramadığını kanıtladı. Gelişmeler, bu türden eylemlerin içinde pişirildiği ortamı yok etmek zorunda olduğumuzu da kanıtladı öte yandan.

İçinde canlı bomba eylemlerinin piştiği ortam Türkiye'nin hem bölgesel hem de yerli ve milli bir savaşın içinde, aktif parçası olmasıyla karakterize oluyor. Türkiye hem Suriye'de süren ve bütün büyük devletlerin, emperyalist güçlerin içinde yer aldığı savaşın bir parçası hem de Kürt illerinde bir savaş bizzat sürdürüyor.

Şimdi savaş giderek batıya yayılıyor.

Savaşın batıya yayılmasının ürünü bütün bu patlamalar. Bir savaşın bir ülkenin sadece bir bölgesiyle sınırlı kalmayacağı çok açıktır. Savaş başladı ve yayılıyor.

Ankara'daki son katliamı bu bakış açısından ele almak lazım.

Bu, meseleyi lanetleme yarışmasına indirgemenin ne kadar anlamsız olduğunu ve yeni katliamların önüne geçmek için savaşı sona erdirecek bir hareket inşa etmek zorunda olduğumuzu gösterir.

Ankara katliamı gibi bombalı saldırıları durduracak, engelleyecek olan, savaş iklimine son vermektir. Bu çok açık. Türkiye hem Suriye'de süren savaşın bir parçası olmaya son vermelidir hem de Kürt sorununda savaş politikalarına.

Suriye politikasında, esasında Türkiye'nin bütün bir dış politikasında belirleyici olan politik öge, Kürtlerin haklarını kazanmasının engellenmesi. Hükümet ve bütün devlet katmanları Kürtlerin özgürlük yönünde attıkları kendileri için ve belirleyici tehlike olarak görmeye öylesine kilitlenmiş durumda ki, geri kalan her gelişme ikincil önemde.

Bölgesel gelişmelerden bağımsız olmayan şehir merkezlerinde yaşanan patlamaları engellemek için, bu nedenle, öncelikle, devletin Kürtleri dışarı iten, ötekileştiren ve giderek imha etmeyi amaçlayan politikalarına dur demek zorundayız. Savaş deliliğiyle sürüklenmeye başlayan politik iklimin mimarlarının akıllarını başlarına toplamalarını sağlayacak bir harekete ihtiyacımız var demektir.

Böyle bir barış hareketini inşa edebiliriz.

HAFTANIN İRKÇISI

KÜRT ÖĞRENCİNİN ALNINA RUJLA TC YAZANLAR

Yalova'nın Çınarcık ilçesinde aynı okulda okuyan 6 ırkçı, daha önce aynı evde yaşadıkları Diyarbakırlı iki

CUMHURİYETÇİ SEÇMENLER SEÇKİNLERE BASKIN ÇIKABİLİR

Alex Callinicos

Washington Post gazetesinin haberine göre, Donald Trump'ın ABD aday seçimlerinde, geçtiğimiz haftaki "Süper Salı"da (ABD'de çok sayıda eyalette aday seçimlerinin yapıldığı Salı günlerine verilen isim-çn) kazandığı ezici zaferler Cumhuriyetçi Parti'yi "bir kargaşa durumuna" soktu.

Trump'ın Cumhuriyetçi Parti'nin başkan adaylığı yarışında, rakiplerini yerle bir eden başarısından dehşete düşen partinin ağır topları, onu durdurmak için bir son dakika seferberliğine girişiyorlar.

2012'de Barack Obama'nın karşısında kaybeden Mitt Romney Trump'ı bir "sahtekâr" olmakla suçladı. Aday seçimlerinin henüz gerçekleşmediği eyaletlerde Trump'a saldıran reklamlara büyük miktarlarda para akıtılıyor. Milyarder Rickets ailesi tarafından finanse edilen bir "Trump'ı Durdurun" çalışması olan "Bizim İlkelerimiz" kampanyasından Katie Packer Washington Post'a şöyle dedi: "Hedefleyebileceğimiz çok fazla kişinin olduğu bir iklim var. Trump siyasette yükselirken arkasında oldukça fazla sayıda mağdur bıraktı."

Trump konusundaki panik, Atlantik'in karşı tarafıyla sınırlı değil. Financial Times gazetesinin baş yorumcusu Martin Wolf geçtiğimiz hafta "Amerika Birleşik Devletleri, Roma'dan bu yana kurulmuş en büyük cumhuriyet, demokrasinin kalesi ve liberal dünya düzeninin garantörüdür. Eğer Bay Trump başkan olursa, bu küresel bir felaket olacaktır." diye yazdı.

Wolf temel meseleye parmak basıyor. Romney ve Trump'ın talihsiz rakiplerinden ikisi, Jeb Bush ve Marco Rubio tarafından temsil edilen Cumhuriyetçi Parti kurumu İkinci Dünya Savaşı'nın ardından ABD emperyalizminin izlediği stratejiyi genel olarak destekliyorlar. Bu strateji, ABD'nin askeri gücü tarafından desteklenen bir uluslararası ittifaklar ağı kurarak, sermaye ve malların özgür dolaşımını sağlayan küresel liberal düzeni korumaktı.

Trump bu düzene meydan okuyor. ABD-Meksika sınırına bir duvar inşa etmek istemesi bir yana, Apple gibi ABD şirketlerinin üretimlerini Çin ve onun gibi düşük ücretli ekonomilerden çekip, yeniden ABD içinde yapmaya zorlayacağına söz veriyor. Ayrıca ABD'nin Japonya ile olan ittifakının

değerini sorguluyor.

Tüm bunlar ABD egemen sınıfının hâkim eğilimi için lanetli düşünceler. Geçtiğimiz hafta 60 Cumhuriyetçi dış politika uzmanı imzaladıkları bir mektupta Trump'ın başkanlık için uygun olmadığını belirttiler.

George W. Bush'un görevlendirdiği son CIA direktörü olan General Michael Hayden, eğer Trump uluslararası hukuku ihlal eden emirler verirse, ABD ordusu komutanlarının bu emirlere uymayabileceği uyarısında bulundu.

Trump'ın genel duruşu aslında ABD siyasi tarihine aşina olanlar için oldukça tanıdık. Trump'ın duruşu Cumhuriyetçi yorumcu Walter Russell Mead'in "Jacksoncu gelenek" dediği akımın bir örneği. 1829-37 arasında başkanlık yapan Andrew Jackson, ABD'yi genişletmek için -özellikle Amerikan yerlilerine karşı- güç kullanılmasından hoşnuttu. Ama aynı zamanda Wall Street'in (ABD Borsası ve büyük şirketlerini temsil eden sokak-çn) popülist bir muhalifiydi ve yabancılara kuşkucu yaklaşıyordu.

Jackson'ın başkan olduğu dönemde ABD hala doğudaki kıyı şeridinden dışarı doğru genişlemeye çalışıyordu ve Britanya'nın ekonomik anlamda yarı-sömürgesiydi. Trump dikkate değer bir şekilde, 2016 yılının çok daha farklı koşullarında, ABD'nin dünyadaki egemen kapitalist devlet olduğu bir durumda bu tarz bir saldırgan göçmen karşıtlığını, ırkçılığı ve popülizmi yeniden canlandırdı.

Onun başarısının arkasında yatan ana neden yeterince açık, Bernie Sanders'ın Demokrat Parti'den Başkanlık adaylığına güç veren etkenle aynı; ABD ekonomisinin durumu. Gerçek ortalama hane halkı geliri 20 yıl öncekiyle aynı seviyede.

Orta yaşlı beyazlar erkekler arasındaki ölüm oranı artıyor. Trump'ın "eğitim düzeyi düşük olanları seviyorum" demesine şaşmamalı. ABD halkının çoğunluğunun hala sürdüğünü düşündüğü bir ekonomik krizin, başlıca kurbanları onlar.

Georgia'nın Cumhuriyetçi Partili senatörü David Perdue şöyle diyor: "Amerikan siyasetindeki asıl sarkaç artık sağ ve sol arasında değil, içeridekiler ve dışarıdakiler arasında sallanıyor" Eğer bu doğruysa, bu parti kurumu için büyük

bir sorun anlamına geliyor.

Eğer Trump karşıtı Cumhuriyetçiler, Trump'ın ilerleyişini yavaşlatmakta ve Temmuz ayında yapılacak parti kongresinde aday olmasını engellemekte başarılı olurlarsa, Trump'ı destekleyen seçmenler tarafından pekâlâ cezalandırılabilirler.

Ancak bu Trump için de bir sorun. Zaferin kokusunu alan Trump, çoktan kendisine çeki düzen vermeye başladı. Geçtiğimiz hafta Cuma günü yayınladığı açıklamada bir başkan olarak orduya vereceği emirlerde, uluslararası hukuku rehber edineceğini açıkladı.

Ama eğer ABD'yi küresel ticaretten ve göçten tecrit etmek konusundaki ütopyacı vaatlerini terk ederse, kendi destekçilerine ihanet etmiş olacak. Bundan sonra neye yönelecekler?

**DSİP
MART
TOPLANTILARI**

- ▶ Beyoğlu toplantı yeri: İkinci Kat, Çukurçesme sok. No:11/2 İstiklal Cad.
- ▶ Fatih: Elhibba Cafe, Zeyrek Mahallesi, Fevzi Paşa Caddesi, Haydar Bey Sokak, No 31
- ▶ Kadıköy: Serasker Cad., No: 88, Nergis Apt., Kat:3
- ▶ Şişli: Rumeli Cad., Nakiye Elgün Sok., İkbal Apt, No:32/3 - Osmanbey
- ▶ Üsküdar: Daimler Pastanesi -Tunusbağı Cd. No:46
- ▶ Ankara: Konur Sokak 14/13 Kızılay
- ▶ İzmir: Kibis şehitleri caddesi 1462 sok. no:20/1 Alsancak

HERKESİN KATILIMINA VE KATKISINA AÇIKTIR

24 Mart 19.00

BEYOĞLU: PARIS KOMÜNÜ DENEYİMİ

Konuşmacı: Selda Kemaloğlu

FATİH: SİNAN ÖZBEK İLE DİN VE MARKSİZM

ÜZERİNE SOHBET

ŞİŞLİ: İRKÇILIĞA KARŞI KÜRESEL MÜCADELE

Konuşmacı: Mahir Özen

KADIKÖY: BARIŞI NASIL KAZANACAĞIZ?

Konuşmacı: Tolga Tüzün

ANKARA: SURIYE'DE ÇÖZÜM VE EMPERYALİZM

ÜSKÜDAR: İRKÇILIĞA KARŞI KÜRESEL MÜCADELE

Konuşmacı: Emin Şakir

25 Mart 19.00

İZMİR: İRKÇILIĞA KARŞI MÜCADELE

31 Mart 19.00

BEYOĞLU: CHP KİME HİZMET EDİYOR?

ŞİŞLİ: DEVLET NEDİR?

KADIKÖY: DİRENİŞÇİ İŞLER ANLATIYOR: SENDİKA NEDİR?

ÜSKÜDAR: CHP KİME HİZMET EDİYOR?

FATİH: Neoliberal saldırı:657 sayılı yasa değişikliği

Konuşmacı: Gülay Yaşar

DÜNYADA YENİ SOL DALGAYA NASIL BAKMALI?

UFUK URAS
VOLKAN AKYILDIRIM

17 MART 2016 PERŞEMBE

NAKİYE ELGÜN SOKAK NO: 32/3 OSMANBEY / İSTANBUL
0555 637 24 50 / fb.com/marksizm.akademisi/

**MARKSİZM
AKADEMİSİ**

DÜNYAYI DEĞİŞTİRMEK İÇİN FİKİRLER
DEVRENCİ SOSYALİST İŞÇİ PARTİSİ

"İNSANLAR SOKAĞA ÇIKINCA REJİM ÇILDIRDI"

Bombardımanların azalmasıyla Suriye'de halk yeniden sokaklarda. 15 Mart'taki devrimin yıldönümü vesilesiyle, devrimi ve son süreci bir süredir İstanbul'da olan Devrimci Sol Akım üyesi Mustafa Araour'la konuştuk.

Devrim sürecindeki kendi çalışmalarından bahsedermisin?

Mustafa Araour: 2011'de başlayan protestolardaydım. Halkın devrimin en başında, kendi içinde oluşturduğu yerel organizasyonlarda medya üzerine çalıştım, yaralananlara yardımcı olmak için ilk yardımda yer aldım. Diğer şehirlerde yer alan yerel organizasyonlarla iletişim kurulması için çalıştım. 2012'de tutuklandım. Hiçbir zaman silahlı bir faaliyetin içinde yer almadım. Maddi yardım çalışmalarında yer aldım. Bu yardım çalışmalarını tamamen halkın kendi dayanışmasıyla gerçekleştirdi. Dışarıdan gelen hiçbir kaynak olmadı. Suudi Arabistan, Katar gibi ülkelerden gelen büyük paralar IŞİD gibi örgütlere gitti. Onlardan biri olmadığın sürece ekonomik bir destek alamıyorsun.

Ateşkesin başlamasıyla Suriye'de yeniden halk gösterileri gerçekleşiyor. Son durum hakkında neler düşünüyorsunuz?

Mustafa Araour: Suriye'de herkesin istediği gibi fikirlerini söyleyebilmesine alışık değiliz. O yüzden burada rahatça neler düşündüğümü söyleyebileceğim etkinliklerde, toplantılarda yer almak benim için biraz garip. Alışmaya çalışıyorum. Üç yıldır savaş sürüyor, hiç durmadı. Şimdi ilk defa insanlar sokaklara rahat bir şekilde yeniden çıkabiliyorlar. Kendilerine güven hissedebiliyorlar son birkaç gündür. Savaş durunca sokağa çıkılacağını bekliyordum, şaşırmadım. Savaş başlarken, her kesim gelinen noktada artık savaşın başlayacağını bekliyordu. Ama ülkeyi yönetenlerle halk çok farklıydı. Rejimin savaşı nasıl yöneteceğine dair düşünceleriyle halkın görüşü bambaşkaydı. O yüzden Suriye'de yaşananlar bugünkü boyutlara geldi. Bu aslında 40 yıl önce başladı. Suriye'de, tıpkı Ortadoğu'daki başka ülkelerdeki gibi siyasi partiler bir simge. Bütün ülkeyi yöneten tek bir kişi. Partiler istediği gibi çalışmıyor. Bir partiyi istemedikleri zaman hemen yok oluyordu zaten. Rejime karşı olan küçük bir parti çıkıp, halk desteği almaya başladığı anda devlet hemen baskı altına alıyordu, parti durduruluyordu.

Devrim nasıl başladı? İnsanları sokağa çıkartan neydi?

15 Mart'ta Şam'da başlayan protestoların Dera'ya sıçramasıyla hareket büyüdü. Şam'da polis bir işçiyi vurmıştu, Dera'da da duvara yazılama yapan öğrenciler tutuklanıp işkence görmüştü. İki şehirde de insanlar sokağa çıktı. Devrimin başlangıcında bu iki olaydan hangisi daha büyük rol oynadı bilmiyorum ama daha sonra zaten farklı yerlerdeki bu öfke hızla birleşti. Zaten Arap devrimleri başladığında bir bekleme vardı. Tunus'ta, Libya'da, Mısır'da olanları gören Suriye'deki halk da baskıya son vermek istedi. Çocuklar televizyonda izledikleri devrimlerden etkilenerek 'halk rejimin devrilmesini istiyor' yazdılar duvarlara, bu yüzden tutuklandılar, tırnakları söküldü. Aileleri çocuklarını almak için gittikleri zaman onlara da şiddet uyguladılar. Libya ve Tunus televizyonlarından devrim izleyen halk kendisinin de sokağa çıkıp istediğini söyleyebileceğini, protesto edebileceğini gördü ve sokağa çıktı. Daha önce böyle bir şey yoktu.

Dera'da çocukların özgürlüğü için protesto yapanlar, bir kısmının gözaltında öldürüldüğünü öğrendi. Ve o gün eylemlere ateş açılmaya başlandı. Yani önce eylemler yapıldı birkaç gün sonra ateş açıldı diye bir durum yok. Sokağa çıkıldığı anda halka ateş açarak yanıt verdi rejim. İlk günden itibaren TV'den, 'bunlar sıradan halk değil, bunlar selefiler, cihatçılar, çocukların özgürlüğü için sokakta değiller' diye propaganda yapmaya başladılar.

Önceleri gösterilerde rejim hedeflenmiyordu. Sadece gözüaltına alınan gençlere özgürlük talep ediliyordu. Ancak eylemler şiddetle bastırılmaya çalışılınca, rejime karşı protestoya dönüştü. Gösterilere ateş açılması protestoların yönünü değiştirdi. Başka şehirlere yayıldı. Bu ilk protestolar her yerde özgürlük, adalet gibi demokratik haklar talebiyle gerçekleşti. Adalet ve özgürlük isteyenler rejim tarafından sert bir baskıyla karşılaştı.

Selimiye'de de insanlar sokağa çıkınca rejim çıldırdı. Selimiye, azınlıkların yaşadığı, selefilerin falan olmadığı bir yer. Çünkü rejim burada yaşayan halkın kendisini desteklediğini söylüyordu. Rejimin protestocularla diyalog kurma, konuşma gibi bir eğilimi hiç olmadı, hemen öldürmeye, tutuklamaya başladı.

Halk devrim sırasında nasıl örgütlendi?

Daha önce planlanmamış bir hareketti bu ve ayaklanmanın içinde halk kendi kendine organize olmaya başladı. Halk tarafından küçük, yerel örgütlenmeler oluşturuldu. İlk olarak Şam'daki gençler tarafından oluşturuldu, ardından başka siyasi gruplar katılmaya başladı. Bu yerel örgütler protestoların düzenlenmesi, rejimden gelen saldırılara karşı ilk yardım ve güvenliğin sağlanması, diğer ülkelere kendimizi nasıl duyurabileceğimiz, televizyonların ve sosyal medyanın kullanımı gibi şeyleri planlıyordu. 2012'nin başlarında, devrim başladıktan 6-7 ay sonra halk kendisini rejimin saldırılarından korumak için kendi silahlarını kullanmaya başladı. Bunu rejimin baskısı geliştirdi, amaç sadece korunmaktı. Yani rejime karşı silahlanıp birilerini öldürmek gibi bir amaç yoktu.

Devrimin dersleri konusunda ne söylemek istersin?

Çok önemli bir tecrübe kazandık. Halkın genel görüşü değişti. Kendi görüşlerini söyleyebileceğini öğrendi. Şu anda halkın durumu genel olarak çok kötü görünüyor, evet. Ama artık kendine daha güvenli. Hiçbir şey eskisi gibi değil. Muhalif siyasi örgütler de güven kazandı. Rejimin tüm baskısına rağmen halkın onları destekleyebildiğini gördü, halk için çalışmalar yapabilmeye başladı. Artık bu 40 yıllık rejim bitti, yeni bir başlangıç oldu. Evet biraz zaman alacak ama ne olursa olsun son 40 yılın koşullarına, eski rejime dönmek mümkün değil. Ateşkes olunca insanlar protesto yapabilmeye başladı, eskisi gibi bir korku yok. Mesela bu halktaki bir değişim. Eskiden hemen sokağa çıkıp eylem yapmak diye bir şey yoktu. Çok çektiler ama sokağa korkusuzca çıkabiliyorlar.

Dünya Suriye halkını pek desteklemedi 'nasıl olsa başarısız olacak, geri çekilecek' diye gördü. Aslında ilk yapılan protestonun sloganı özgürlük ve adaletti ama rejim böyle olmadığını anlatmaya çalışıyor. 'Özgürlük ve adalet için değil Sünni ve Şiiiler arasında bir savaş' diyerek yönü değiştirmeye, mezhepçiliği derinleştirmeye çalışıyor. Rejimin işine geliyor ayaklanmanın mezhepçileşmesi. Mezhepçilik derinleştikçe protestolar, rejim düşün diyenler ve mezhepçilik yapanlar olarak ikiye bölündü. Daha önce sadece rejim karşıydı.

Son eylemlerin içeriği nasıl?

Ateşkestten sonra şimdilik protestolarda mezhep ayrımı yok. 'Biz biriz, birlikteyiz' deniliyor ve hep aynı şey talep ediliyor: 'Rejim gitsin'. Geçen hafta 145 farklı protesto oldu, hepsinde bir tane bayrak vardı, özgür Suriye bayrağı ve tek bir talep var o da rejimin gitmesi. Bu Cuma için rejim tehdidi başladı bile yeniden ateş açılacağına dair. Gösterilere El Nusra gibi örgütler de karşı. 'Özgür Suriye bayrağı değil bizimkini kullanacaksınız, protestoları biz yöneteceğiz' diye kendilerini dayatıyorlar. Birkaç arkadaşım haberleştim, Cuma tekrar sokağa çıkacağız diyorlar ve her türlü tehdite karşı hazırlıklı olacaklarını söylüyorlar.

➤ SAVAŞI KİŞİRTANLAR

AKP'nin ideologları, her seferinde, patlamayla ilgili hükümetin suçlanmaması için binbir takla atıyorlar. 2015 yılı sonunda Paris'te IŞİD katliamı yaptığında, "Gördünüz mü, Paris'te de oluyor" diye sevinmişlerdi. Fransa'da basın olayı yansıtmadığı, hükümetin suçlanmadığı gibi gerekçeleri öne sürerek AKP'yi aklamaya çalışmışlardı. Artık bu yüzüzlüğü yapamıyorlar, çünkü Türkiye başka bir "Batılı büyük" ülkenin örnek gösterilemeyeceği kadar sık bu saldırıların hedefi oldu.

Bir diğer akıl almaz argüman ise hükümeti eleştirmenin "bombacıların istediği şey" olması. Yani AKP hem bombalara uygun ortamı hazırlayacak, hem bombaları engelleyemeyecek ama hem de eleştirilere karşı dokunulmazlık zırhı kazanacak. Sebebini bilmiyoruz.

Abdülkadir Selvi ise açık açık "Bir süre bombalarla yaşamaya alışacağız" diyerek AKP'nin politikalarının mantıksal sonucuyla ilgili itirafta bulunmuş oldu.

➤ GÜVENLİK DEDİLER HALKI KORUMADILAR

İstihbaratıyla, emniyet teşkilatıyla, valisiyle, jandarmasıyla, içişleri bakanıyla, Türkiye devletinin "kamu güvenliği" ile ilgilenen hangi birimi varsa, bir kez daha rezil oldu.

Bütün bu makamların ve yapılanmaların, halkı korumak değil, devleti ve egemen sınıfı halktan korumak için örgütlendiği bir kez daha ortaya çıktı.

En küçük protesto eylemine, demokratik gösteri hakkına azgınca saldırı ve insanları öldürenler, başkent merkezinde bir bombalı saldırıyı daha engelleyemediler.

Böylelikle, AKP'nin bütün "güçlü Türkiye" yalanı, devlet mekanizmalarının bir kez daha iflas etmesiyle son buldu. Her bombalı saldırı sonrası büyük kentlerde yapılan GBT kontrollerinin, operasyon ve tutuklamaların, "onlarca saldırıyı engelledik" açıklamalarının yalan olduğu ortaya çıktı. 34 kişinin yaşama hakkını korumayı beceremediler.

➤ ARTIK YETER!

28 Aralık 2011 - Roboski: 34 kişi hayatını kaybetti

11 Mayıs 2013 - Reyhanlı: 54 kişi hayatını kaybetti

5 Haziran 2015 - Diyarbakır mitingi: 5 kişi hayatını kaybetti

20 Temmuz 2015 - Suruç: 33 kişi hayatını kaybetti

10 Ekim 2015 - Barış mitingi: 100 kişi hayatını kaybetti

12 Ocak 2016 - Sultanahmet: 10 kişi hayatını kaybetti

17 Şubat 2016 - Ankara: 28 kişi hayatını kaybetti

13 Mart 2016 - Ankara: 34 kişi hayatını kaybetti

Bütün bu saldırılarda yüzlerce insan öldü. AKP hükümeti hiçbirinde sorumluluğu üstlenmedi, hesabını vermedi. Tüm katliamların ardından yayın yasağı getirildi. Devletin güvenlik teşkilatlarının bürokrasisinden veya bakanlardan tek bir kişi dahi istifa etmedi. Her seferinde savaş politikaları "terörle mücadele kararlılığı" adı altında yeniden piyasaya sürüldü, hepsinin sonunda daha da çok insan öldü.

YERLİ-MİLLİ EKSENİ DOĞU'DA SAVAŞ, BA

Ankara'da beş ay içerisinde gerçekleşen üçüncü büyük bombalı saldırı sonucu (gazetemizin baskıya hazırlandığı şu an) en az 37 kişi yaşamını yitirdi, onlarca kişi yaralandı. Saldırı, Türkiye'nin başkentinin en merkezi yerinde, Kızılay'a gerçekleştirildi ve siviller hedef alındı.

AKP'nin liderleri, saldırıdan sonra 4 saat boyunca ortalıkta gözükmeyi. Gelenekselleşen "güvenlik" zirvesinin ardından gelen açıklamalar ise her zamankilerle aynıydı: saldırıyı lanetleme, millî birlik ve teröre karşı mücadelede birlik mesajları.

Patlamadan hemen sonra, yine gelenekselleşmiş bir uygulama olarak basına yayın yasağı getirildi.

Gerek Kürt illerinde gerekse Suriye'ye yönelik savaş politikalarıyla şiddetin tırmanmasının birinci dereceden sorumlusu olan, üstelik istihbaratından sözde güvenlik güçlerine saldırıları önlemek ve yurttaşların can güvenliğini korumak konusunda hiçbir maharet gösteremeyen hükümet, yine ölümlerle ilgili hiçbir sorumluluk üstlenmedi.

"Lanetleme" başbakanı

Ankara'da bir önceki saldırının ardından Genelkurmay Başkanı'nın gözetiminde açıklama yapan Başbakan Davutoğlu, ilk açıklamasında saldırıyı "lanetledi" ve sorumluların açığa çıkarılacağını söyledi.

Herhangi biri, sivilleri hedef alan böylesi bir saldırıyı lanetleyebilir. Ancak Davutoğlu'nun, ülkeyi yöneten hükümetin başı olarak görevi, bu tip saldırıları engellemek, insanların can güvenliğini sağlamak, bunları yapamadığında ise sorumluluğundan dolayı hesap vermek.

Başbakanlığı döneminde üç kez Ankara'da, bir kez İstanbul'da, bir kez Diyarbakır ve bir kez de Suruç'ta gerçekleşen saldırılar sonucunda iki yüzden fazla insanın hayatını kaybettiği Davutoğlu ve hükümeti, pişkin pişkin aynı açıklamaları tekrarlamaya devam ediyor.

Hangi "demokrasi", hangi "özgürlükler", hangi "kardeşlik"?

Başbakan Yardımcısı Numan Kurtulmuş ise Twitter üzerinden yaptığı açıklamada "Şiddetin hedefi, gelecek umudumuz, kardeşlik bağımız ve demokratik hak ve özgürlüklerimizdir" ifadelerini kullandı.

AKP'nin 7 Haziran seçim sonuçlarını tanımadığı, Tayyip Erdoğan'ın AYM kararına uymayacağını beyan ettiği, Kürt vekillerin dokunulmazlıklarının kaldırılmaya çalışıldığı bir ortamda Kurtulmuş'un hangi "demokrasiden" bahsettiği; MİT TIR'larını haber yapan gazetecilerin hapse atılıp birçok insan hakkı ihlalinin yaşandığı Türkiye'de hangi "özgürlüklere" işaret ettiği; devlet Kürt illerini yakıp yıkarken Başbakan Davutoğlu'nun "Silopilerin yüzü gülüyor" diye yalan attığı, Sur ve Cizre'nin duvarlarında PÖH-JÖH çetelerinin ırkçı yazılamalarının durduğu günlerde kimlerle "kardeşlik bağı" kurduğu anlaşılmadı.

Erdoğan'a göre sebep "istikrarsızlık"!

Tayyip Erdoğan ise patlamadan ancak 5 saat sonra yazılı bir açıklama yayımladı, Türkiye'nin saldırıların hedefi olmasının sebebinin "bölgede yaşanan istikrarsızlık" olarak saptadı.

AKP, 1 Kasım seçimleri öncesinde "istikrar" vaadiyle oy toplamıştı. Ancak tek başına iktidara geldikten sonra kan, ölüm ve gözyaşı getirdi. İstikrarı sağlayamadı.

Üstelik Türkiye devleti, Suriye'ye yönelik agresif savaş politikalarıyla bölgedeki istikrarsızlığın oluşmasının da sebep-

BÖYLE KURULUYOR: BATI'DA BOMBALAR

ÖLÜME ALIŞMAYACAĞIZ, BARİŞ HEMEN ŞİMDİ!

Ankara'da yaşanan bombalı saldırıda şu ana kadar en az 37 kişi hayatını kaybetti, 100 kişiden fazlası yaralı. Kuşkusuz, saldırıyı gerçekleştirenler, barışa ve halka düşmanlık yapıyorlar. Hükümetin sorumlusu olduğu iklimi, barış duygusunun gelişmesini engellemek için derinleştirmekte hiçbir sıkınca görmüyorlar. Şehrin göbeğinde, emekçilerin kullandığı dolmuş ve otobüs duraklarında sivil insanlara saldırmakla İŞİD'in 10 Ekim'de Ankara eylemine yaptığı saldırı arasında hiçbir fark yok.

10 Ekim'de saldırının olduğu alandaydık. Böyle bir saldırının yarattığı acıyı ilk elden biliyoruz. Ölenler için duyulan acılar, bizim de acımızdır. Acıların yarıştırılacağı günlerde değiliz. Cizre'de, Sur'da öldürülenlerin acısı da Ankara'da gerçekleştirilen katliamlarda ölenlerin acısı da hepimizin ortak acısıdır.

Saldırıyı kimin gerçekleştirdiği henüz bilinmiyor ancak sivilin hayatını kaybetmesine yol açan bu bombanın tıpkı kendisinden önceki bombalarda olduğu gibi- siyasi sorumluluğunun, hem Kürt illerinde hem de Ortadoğu'da savaş politikalarını uygulayan hükümette olduğu çok açık. Memleketi yöneten bu hükümettir, güvenliğimizden sorumlu olan da öncelikle bu hükümet ve onun istihbarat ve güvenlik birimleridir.

İçinde canlı bomba eylemlerinin piştiği ortam, Türkiye'nin hem bölgesel hem de yerli ve milli bir savaşın içinde, aktif parçası olmasıyla karakterize oluyor. Türkiye, hem Suriye'de süren ve bütün büyük devletlerin, emperyalist güçlerin içinde yer aldığı savaşın bir parçası hem de Kürt illerinde bir savaş bizzat sürdürüyor.

Şimdi savaş giderek batıya yayılıyor.

Savaşın batıya yayılmasının ürünü bütün bu patlamalar. Bir savaşın, bir ülkenin sadece bir bölgesiyle sınırlı kalmayacağı çok açıktır. Savaş başladı ve yayılıyor. Bütün bu savaş ortamında, Kürdistan ve Ortadoğu'daki yangının ülkenin batısına sıçramaması mümkün değildi. Dün patlayan bu bomba, yangının artık Türkiye metropollerine sıçradığını ortaya koyuyor.

Hükümet yetkilileri bize "bombalarla, ölümlerle yaşamaya alışın" diyorlar. Bizim savaşa ve ölüme alışmak gibi bir niyetimiz yok. Aksine barışın sesini her yerde daha fazla yükseltmek için dün olduğundan daha çok çaba sarf edeceğiz.

Bu yangını söndürelim. Savaş politikalarına karşı çıkalım. Akan kanı durdurmak, ölüme karşı yaşamı savunmak için kitlesel bir savaş karşıtı hareketi inşa edelim.

Öldürmeyeceğiz, ölmeyeceğiz, kimsenin askeri olmayacağız! Barış hemen şimdi!

DSİP Merkez Komitesi

14.03.2016

lerinden biri.

"Terörle mücadele" ve "meşru müdafaa" yalanları

Erdoğan'ın açıklamasında, "güvenlik güçleriyle yaptıkları mücadeleleri kaybeden terör örgütlerinin masum vatandaşları hedef almaya yöneldiği" iddia edildi ve devletin her türlü "terör" tehdidi karşısında "meşru müdafaa" hakkını sonuna kadar kullanacağı belirtildi.

Kürt illerinde sokağa çıkma yasağı ilan edip, evinde kahvaltılık yapan kadınları öldürüp, cenazelerin yol ortasında günlerce beklemesine yol açıp, her şehirde yüzlerce kişiyi katledip duvarlara "Kurdun dişine kan değdi" yazmak, Erdoğan'a göre "meşru müdafaa" imiş.

Oysa Kürt sorununda çözüm sürecini buzdolabına kaldırıp 2 bin kişinin ölümüne yol açacak süreci başlatan bizzat Erdoğan'ın kendisiydi.

Çözüm barış politikalarında

Erdoğan-Davutoğlu liderliğinin kurmaya çalıştığı "millî ve yerli" eksen, içeride ve dışarıda savaş politikalarıyla, doğuda Kürt halkına devletin saldırılarıyla, batıda ise patlayan bombalarla ölüm olarak dönüyor.

Ergenekoncu katillerle ve darbecilerle ittifak kuran, 90'ların kirli savaşının bir benzerini bölgede yeniden başlatan, İncirlik Üssü'nü ABD emperyalizminin kullanımına açarak Ortadoğu halklarına bomba yağdıran, Suriye sınırında İŞİD'den değil de PYD'den rahatsız olan ve Kürtlere saldıran AKP hükümeti, Ankara'da patlamalara yol açan politik iklimin sorumlusudur.

Batı'da kitlesel bir barış hareketi inşa edilebilirse, bu savaş politikaları tersine çevrilebilir. Patlayan bombaların, akan kanın durmasının tek yolu budur.

GÖRÜŞ

Roni Margulies

KAHRAMAN İRKİMA BİR GÜL!

Haberiniz olmayabilir, 11 Mart günü 'İstiklal Marşı'nın Kabulü ve Mehmet Akif Ersoy'u Anma Günü' imiş. Bu kadar önemli bir gün olmasına rağmen, benim de haberim yoktu. Öğrendiğimde iş işten geçmişti, kutlayamadan geçti.

Hükümeti hem kınamak hem kutlamak isterim.

Bu mutlu günden pek çok vatandaşın habersiz olmasını engellemedikleri, yeterli duyuruyu yapmadıkları için bütün devlet büyüklerimizi kınıyorum.

Ama millî birlik ve beraberliğimizin simgesi, millî hissiyatımızın tercümanı olan Sayın Cumhurbaşkanı'nı kutluyorum. Bakın ne güzel sözler etmiş:

"Millî birlik ve beraberliğimizi, milletimizin bağımsızlığa olan tutkusunu en veciz biçimde ortaya koyan İstiklal Marşı, istiklal mücadelesini geleceğe taşıyan ve bugün en çok ihtiyaç duyduğumuz 'millî mutabakat metni'dir."

Millî mutabakatımıza katkıda bulunmak amacıyla, İstiklal Marşı'nın öyküsünü anlatmak isterim. Korkarım bu şanlı öyküyü bilmeyenlerimiz olabilir.

Önde gelen bir İttihatçı iken önde gelen bir Kemalist olan Kâzım Nami Duru şöyle anlatır:

"Ankara'da 1920 sonlarında Maarif Vekilliği'nde çalışıyordum. Kapı açıldı, içeriye kısa boylu bir kurmay albayı girdi. 'Ben,' dedi, 'Garp Ordusu Erkânı Harbiyesinden İsmet'. İskemleye buyur ettim, oturdu. 'Biz orduca bir İstiklal Marşı yapılmasına karar verdik. Güftesi için beş yüz, bestesi için de bin lira vereceğiz. Gerek güfte gerek beste için bir müsabaka açmanızı istiyoruz. Maarif Vekili Rıza Nur Bey'e müracaat ettim, beni size gönderdi' dedi. 'Emriniz baş üstüne' dedim. Müsabakayı bütün memlekete ilan ettik."

Yani ordu "Marş yapılacak" diye karar verir, bu karar İsmet İnönü tarafından Eğitim Bakanı'na bildirilir.

Müsabakaya katılanlar arasında Bolu Mebusu Tunalı Hilmi ve Şark Cephesi Komutanı Kâzım Karabekir de varmış. Kim bilir ne güzel şeyler yazmışlardır! Ama yarışmayı kazanamamışlar.

Edebiyatımızın ustası Nihad Sami Banarlı şöyle yazar:

"Başlangıçta İslamî bir ümmet şairi vazifesini yüklenen Mehmed Âkif, giderek İslamî Türk milliyetçiliği diyebileceğimiz bir imanın yegâne büyük şairi olmuştur."

İslamî Türk milliyetçiliğinin büyük şairi İstiklal Marşı'nda şöyle yazar:

"Olsun artık dökülen kanlarımın hepsi helal.

Ebediyyen sana yok, ırkıma yok izmihlal."

"Çatma, kurban olayım, çehreni ey nazlı hilal!

Kahraman ırkıma bir gül! Ne bu şiddet, bu celal?"

Sayın Cumhurbaşkanı'nın millî mutabakatına kimlerin dahil olduğu belli. Türk ırkına dahil olan, Müslüman olan, tercihan da asker olanlar.

Anlaşılan, geri kalanlarımız millî de değil, mutabık da değil.

KARL MARKS'IN FİKİRLERİ NEDEN HALA GÜNCEL?

CANAN ŞAHİN

1989-91 Doğu Bloku'nun çöküşünün ardından piyasaya sürülen 'tarihin sonu' tezlerini yerle bir etmeyi başardık ama bu her zaman Marksist fikirlerin başat olduğu bir entelektüel çabanın ürünü olmadı. 2000'lerin en etkili figürleri Marksizmin bir varyantını temsil eden otonomcu marksistler, Marksizmi temel önermelerinden soyutlayıp bugüne uyarladığı iddia eden post-marksist düşünürler ve postmodernizmle tartışırken son derece eklektik fikirlerle dünyayı açıklamaya çalışan aktivist-entelektüeller oldu.

Marks'ın meselesi

Marks'ın üzerine kafa yorduğu büyük mesele ise kapitalizmdi. Fikirlerindeki orijinallik, 1840'larda seri üretim yapan ve teknolojiye dayanan endüstriyel kapitalizmin İngiltere'den dünyaya yayıldığı kavramaktı. Bununla birlikte kapitalizmin doğası gereği büyük ekonomik krizlere yatkınlığını da ortaya serdi. Bugün kapitalizmin adaletsizliği, çevre yıkımı ve ırkçılığı üzerine çok şey söyleniyor ama ne kadar krize girme eğilimi taşıdığı üzerine az şey. Dolayısıyla radikal iktisat neoliberalizm eleştirisini bir borsa, finans sermayesi ve kötü yönetim eleştirisi üzerine kurdu. Bu eleştiri, siyasi iktidarların baskıcı ve adaletsiz olmakla itham edildiği yüzeyselliğe paralel bir çizgiyi işaret ediyor. İkisinde de risk eleştirinin dozu ne kadar sert olursa olsun alternatifin radikal bir reformist çizginin ötesine geçmesinin mümkün olmaması. O yüzden de eski solu ve yeni sosyal demokrasiyi eleştirerek radikal çıkışlar yapan hareketler bugün uzlaşmacı bir çizgiye çekilmek zorunda kalıyorlar. Syriza bunun en trajik örneğini sergiliyor. Kapitalizm ve onun devlet aygıtı iyi yönetilerek insanileştirilemezler. Marksizmin birinci önemli dersi buna dairdir.

Marks kapitalizmin sadece adaletsiz bir ekonomik sistem olduğunu öne sürmedi aynı zamanda çok temel bir çelişki tarafından karakterize olduğunu anlattı: işçi sınıfı ve burjuvazinin çatışması. Kapitalizmin yaktığı olan karın işçi sınıfının sömürülmesiyle elde edildiğini anlattı. Dünyadaki kutuplaşma bugün de zenginlerle sömürülenler arasında. Ortadoğu'yu sallayan devrimler nüfusun ciddi bir bölümünün işsiz kalmasına, gıda fiyatlarının artmasına neden olan neoliberalizme ve bunların üzerinde külçe külçe altınlarla servet biriktiren diktatörlere karşı yaşandı. Bu kutuplaşmış dünya özetle 19. yy dünyası değil.

Ezilenlerin gücünün kaynağı

Marks bu sınıf savaşını tarif ederken ezilenler kategorisini çektikleri acılar üzerinden güçlü ilan etmedi. Marks ezilenlerin gücünün kaynağının yoksulluk ve acı çekme olmadığını gördü. İşçi sınıfı kapitalizmde karın kaynağı olan emeğin sahibidir. Gücünü kar için sömürülen emeğini üretim sürecinden kollektif olarak çekebilme kabiliyetinden alır. Dolayısıyla önemi kapitalizmin yıkılması için seferber edebileceği kilit bir metaya sahip olmasında yatar: emek. Türkiye'de son iki yılda yaşanan metal, tekstil ve cam sektörü grevlerine bakalım. Ettirdikleri her kuruluş zarar yapabileceklerinin garantisidir.

Diğer önemli nokta Marks'ın işçi sınıfı olarak gördüğü kitlenin hiç de bize klişe şekilde resmedildiği gibi erkek endüstriyel kol işçisi olmamasıdır. Marks için sınıf, emek sömürüsü etrafında şekillenir. İşçi olmak için kendi kaynaklarınıla kendini destekleyecek ekonomik bağımsızlıktan mahrum

Tardi Vautrin'in çizdiği Türkçe'de 'Halkın Çığı: Paris Komünü' olarak basılan çizgi roman, Komün'ün 140. yılında yayınlanmış.

olmak yeterli kriterdir. Yaşamak için kapitalist bir firmaya ya da devlete kalifiye ya da değil becerini satmak zorunda olan işçi olman için yeterlidir. Hastanede, büroda, okulda, restoranda, süpermarkette ya da üniversitede çalışıyor olmak sınıf pozisyonunu belirlemez. Sadece bazı işkolları stratejik olarak daha fazla işkolunu etkileyebildiği için işçi sınıfının bazı kesimleri yapacakları grevlerde daha büyük bir etki alanına sahiptir. Hizmet ya da fiziksel meta üretip üretmiyor olmak, kamu kurumunda ya da özel sektörde çalışıyor olmak sınıf pozisyonunu belirlemez. Böyle bakıldığında işçi sınıfının toplumun çoğunluğunu oluşturduğunu görürüz. Ayrıca sayısının küresel düzeyde arttığını. İletişim teknolojileri, hizmet sektörünün büyümesi gibi gelişmeler işçi sınıfının gücünü azaltmaz. Bilakis yeni mücadele alanları anlamına gelir. İşçi sınıfının geçirdiği değişim devrimci niteliğiyle ilgili bir değişim değildir. Sıkça karşılaştığımız orta sınıf analizleri ve yukarıda sıraladığım hareketlerin öznesi olarak "yeni orta sınıf" "prekarya" gibi kavramların kullanılması Marks'ın karikatürize edilmiş bir sınıf analizi yaptığını öne sürüp sömürü sürecinden bağımsız kriterlerle sınıf tarifi yapma çabasıdır. Bu analizler hareketi güçlendirmede gibi ortak sınıf çıkarları yerine daha partiküler ayrımlarla sınıf kategorisinin geçersizliğini öne sürmektedir. Oysa işçi sınıfı Marks'ın döneminde olduğundan çok daha fazla işkolunda, çok daha fazla yerde ve çok daha fazla sayıdadır. Sınıf hareketindeki dönemsel düşüşler, ya da örgütsüz bir dizi işkolunun doğuşu, örgütlü sektörlerin dağılışı ve sendika bürokrasisi altında susturulduğu 'sınıf öldü' fikrini cazip kılmakta. Oysa sınıf hareketinin görülmesi ve politik olarak önemsilmesi bizzat politik bir tartışma. Sınıf hareketinin bugünün dünyasındaki düşük örgütlülük düzeyi, yozlaşmış liderliği ve meydana geldiği yerlerde ve kazanım elde ettiği yerlerde gördüğü düşük politik destek sınıf hareketlerini diğer hareketlerin yanında görünmez kılmaktadır. Bugünün güncel mücadele alanlarından biri tam da bu algıyı değiştirip var olan hareketleri görünür kılmak ve politik etkilerinin altını çizmektir.

Sınıf bilinci

Marks'ın yaptığı önemli katkılardan bir diğeri işçi sınıfının

varlığının tek başına yeterli olmadığını görmüş olmasıdır. "Kendinde sınıf" diye tarif ettiği ve sadece sistem içinde var olan işçi sınıfı ile "Kendi için" olan yani kendi çıkarları için savaşan sınıf arasında bir ayrım yapmıştır. Marks yaşadığı dönemde Çartist hareketin ve 1848 Fransa işçi ayaklanmalarının "kendi için" sınıfı yaratan politik hareketler olduğunu gözlemlemiştir. "Kendi için" sınıf olma sürecinin hem yenilgi hem de zaferlerle dolu acılı bir süreç olduğunu ise bizzat deneyimlemiştir. 1871 Paris Komünü'nün zaferi Marks'a işçi sınıfının yeni siyasi iktidar formları yaratabileceğini ve bunu kapitalizm altında hayal bile edilemeyecek bir demokratik biçimle yapabileceğini göstermiştir. Marks'a göre sosyalizm bizzat bu sürecin içinden çıkabilir. Yani işçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır. İşçiler ancak kendi örgütleri ve mücadeleleri aracılığıyla özgürleşebilirler. Bir elit grup ya da adanmış devrimci bir zümre bunu onlar adına yapamaz. Bugün umutsuzluğun Türkiye'de ikameci bir mücadele anlayışını beslediğini görüyoruz. Bunların Marksizmle bir ilgisi yoktur. Marks'ın sosyalizm anlayışı muhtemel bir alternatif düzenin tasviri değil o geçişe dair bir şeyler anlatır. Bu süreç ise özünde çoğunluğun çoğunluk adına harekete geçip üretim sürecinin yönetimi dahil hayatımızla ilgili kararları demokratikleştirmesini içerir. Toplumun ezici çoğunluğunu kazanmayan hiçbir ayaklanma başarılı olamaz. Tam da bu yüzden Gezi'den beri hükümeti yıkmayı ve başka bir dünyayı kurmayı isteyenlerin yapması gereken toplumun çoğunluğunu oluşturan ve sistemi kilitleme kabiliyetine sahip olan işçilerin örgütlenmesine yardımcı olmaktır. AKP tabanını koparmadan AKP liderliği yıkılmaz. Bu sosyalizm anlayışı aynı zamanda Sovyetler Birliği'nde (devrimin ilk birkaç yılı hariç), Doğu Avrupa'da, Çin'de, Küba'da ve Kuzey Kore'de iktidarda olan Stalinist rejimlerle arasına sınıf karşıtlığına dayalı kalın bir çizgi çeker. Çoğunluğun demokratik mekanizmaları yerine elit bürokratik bir azınlığın çıkarlarının sürdürüldüğü bu rejimler farklı türlerde bürokratik devlet kapitalisti rejimlerdir. Gerçek sosyalizm değil onun birer karikatürüdürler. Marksizmin ekonomi politığın eleştirisine yaptığı her katkı bugünkü mücadelede güncelliğini korumaktadır.

İŞYERLERİNDE NELER OLUYOR?

■ Mercedes-Benz İstanbul Hoşdere Fabrikası'ndaki işçiler, yıllık primlerinin düşürülmesi nedeniyle sendikaya önünde toplanarak mesailere kalmama kararı aldı.

■ Dora Otel işçileri, işten atılan Esin Gülüm'ün geçtiğimiz haftalarda işe iade davası ve sendikal tazminat kazanması üzerine Talimhane Caddesi'nden yürüyüş yaparak Dora Otel önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

■ İzmir'de hükümeti uyarmak için iki saat iş bırakan DİSK Genel-İş İzmir 2 No'lu Şube, 7 ayrı noktada da eş zamanlı eylemler yaptı.

■ Gebze Plastikçiler OSB'de kurulu bulunan İnci Plastik fabrikasında işçiler, işçi baştemsilcisinin işten atılmasına karşı bir haftayı aşkın süredir direnişte.

■ Kocaeli Arslanbey OSB'de bulunan Atilla Makina fabrikasında işçiler sendikalaştıkları için 22 Şubat günü patronun işten atma saldırısı ile karşılaşmıştı. Buna karşın Hak-İş'e bağlı Çelik-İş sendikasında örgütlenmeye devam eden işçiler, fabrikada çoğunluğu sağladılar.

■ Aliğa Tüpraş Rafinerisi'nde çalışan işçiler, kölelik yasalarına karşı eylem yaptı.

■ Kapadokya'da balonlarda çalışan işçiler, ücretlerinin düşüklüğü, patronların sendika düşmanlığı, kış sezonunda işsizlik ve özel işlerde çalıştırılma gibi gerekçelerle greve gitti. Hava-İş bölgede miting yaptı.

■ Gebze'de taleplerinin karşılanmaması üzerine greve çıkan DİSK/Tümka-İş sendikası üyesi SCA Yıldız işçilerin direnişi 80. günü geride bıraktı.

MÜCADELENİN İÇİNDEN

Faruk Sevim

METAL İŞÇİLERİNİN MÜCADELESİNDEN ÇIKARILACAK DERSLER

Metal işçileri geçen yıl Nisan ayında daha iyi bir ücret talebi ile üyesi oldukları Türk Metal'i sıkıştırmaya başladılar. Türk Metal-İş sendikası işçilerin taleplerini göz ardı edince doğrudan çalıştıkları fabrikalarda eylemlere başladılar, aynı zamanda üyesi oldukları Türk Metal-İş sendikası'ndan istifa ettiler. İşçi eylemleri önce Bursa'daki büyük otomotiv fabrikaları Tofaş ve Renault'ta başladı, sonra başka iş kollarına ve illere yayıldı. Hareket sadece metal sektörüyle sınırlı kalmadı, petro-kimyadan cam sektörüne ve hatta otomotivle ilişkili tekstil sektörüne kadar genişledi.

İşçilerin eylemleri patronlarda büyük korku yarattı, ihracat rakamları düştü, patronlar üretim ve gelir kayıpları yaşadılar. Bursa'daki metal fabrikalarında kurulan Fabrikalar arası kurul, direnişin başlamasında ve yaygınlaşmasında çok büyük rolü oynadı. İşçiler, hem hakları için mücadelede hem de sendika bürokrasisine karşı mücadelede sahip oldukları yaratıcılığı bir kez daha gösterdiler.

İşçiler başlangıçta öfkelerini işbirlikçi Türk Metal-İş sendikasına yönelttiler, patronlara karşı daha toleranslı davrandılar, onların verdiği sözlere, imzaladığı protokollere inandılar. Ama süreç içinde patron kesiminin verdiği hiçbir sözü tutmaması, aksine işten çıkarmaların başlaması işçilerdeki bu yanlış algıyı düzeltti. İşçi sınıfına asıl düşmanın patronlar olduğunu bir kez daha gösterdi.

30 binden fazla işçiyi kapsayan bu büyük mücadele sonucunda, birçok işyerinde Türk Metal-İş sendikası ortadan kalktı. Mücadele süreci 7 Haziran seçimlerine kadar sürdü, sonrasında siyasette yaşanan gelişmeler mücadelenin geri çekilmesine yol açtı. Bu süreçte 10 bin işçi Türk Metal sendikası'ndan ayrıldı, bunların önemli bir kısmı Birleşik Metal-İş sendikasına, küçük bir kısmı Çelik-İş sendikasına üye oldu, önemli bir kısmı ise şimdilik herhangi bir sendikaya üye değil.

Erdoğan'ın Türk Metal-İş Kongresi'nde metal işçilerinin direnişine saldırması, bu mücadelenin farkında olduğumuzdan daha da etkili olduğunu kanıtıyor. Bir cumhurbaşkanının toplumu kutuplaştırma siyaseti zaten garip ama sendikalar arasında takım tutar gibi taraf tutması, işçi hareketini bölmek için ne kadar kararlı olduğunu gösteriyor. Metal işçilerinin mücadelesi bizlere göstermiştir ki, fabrikalarda ne kadar çok sınıf bilinçli ve örgütlü işçi olursa mücadelenin kazanması o kadar mümkün olacaktır.

Dünyayı değiştirmek için devrimci fikirler

MARKSİZM 2016

11-15 Mayıs
Taxim Hill Hotel

MARKSİZM VE ULUSAL SORUN

KEMAL BAŞAK

Ulus, dil ve toprak parçası gibi nesnel ölçütler üzerinden yükselen ortak bir tarihsel yazgının ürünü. Aynı felaketlere, aynı zulümlere, aynı ayrımcılıklara maruz kalan insan grupları arasında zamanla bir ulusal kimlik duygusu oluşur. Bu kimlik duygusunun yaygınlığına bağlı olarak topluluğun kendisi ulus olup olmadığına karar verir. Milliyetçilik, bu ulusal kimlik duygusundan yola çıkarak, ulus kavramını en önemli politik ve toplumsal değer olarak öne çıkarır. Milliyetçilik bir fikir olarak ortaya çıktığı andan itibaren, egemen sınıf olarak örgütlenen büyük burjuvazinin en önemli silahı oldu. Irkçı cinayetleri, soykırımları kışkırtan ve meşrulaştıran milliyetçilik zehri, topluma “hepimiz aynı gemideyiz” masalı ile sınığa ediliyor. Kapitalistlerin pazarından başka bir şey olmayan “kutsal vatanı” korumak için ortaya atılan milliyetçiliğin karşısında Marksizm, aynı dili konuşsa bile sarayda lüks içinde yaşayan patron ile kıt kanaat geçinen bir işçinin çıkarlarının aynı olmadığını, tersine, dünyanın her yerindeki farklı uluslardan işçilerin çıkarının aynı olduğunu anlatır.

Ama kapitalist sistemin bir kaç kapitalist devletin dünyanın geri kalan kısmı üzerindeki hakimiyetiyle emperyalizm halini almasıyla birlikte ulusal bölünmeleri keskinleştirmesi ve bu nedenle milliyetçiliğin varlığını sürdürmesi, tarihin ilerletici gücünün sınıf mücadelesi olduğunu söyleyen Marksizm’in işini zorlaştırıyor. Emperyalizmde büyük sermaye ile devletin giderek iç içe geçmesi eğilimi sonucunda rakip sermayeler arasındaki çelişkiler çoğu zaman ulusal devletler arasında saflaşmalara yol açıyor. Bu saflaşma, çıkarını kendi emperyalist (veya alt emperyalist) devletinde gören reformistlerin etkisiyle, işçi hareketini de “ulusal çıkar” hegemonyasına sokuyor ve milliyetleştiriyor. Diğer taraftan emperyalist ve alt emperyalist devletler tarafından sömürülen ülkelerde ise kaçınılmaz olarak milliyetçilik yükseliyor. Emperyalizmin hem ezen ülke işçilerinde hem de ezilen ülke işçilerinde yarattığı milliyetçilik eğilimlerine karşı doğru tutum almak, devrim stratejisi bütün ülkelerdeki işçilerin birliğine dayalı (enternasyonalist) olan Marksistler için hayati öneme sahip.

Marx’ın İrlanda’ya bakışı

Marks’ın, İngiltere’deki işçi sınıfını birleştirmek için İrlanda’nın bağımsızlığını savunurken ezen ülke işçileri ile ezilen ülke işçilerinin birbirlerine karşı tutumlarını şu şekilde özetliyordu:

“İngiltere’deki her sanayi ve ticaret merkezi şimdi iki düşman kampa bölünmüş bir işçi sınıfına sahip: İngiliz proleterler ve İrlandalı proleterler... Sıradan bir İngiliz işçi İrlanda’lı işçilerden yaşam standardının düşmesine neden olan bir rakip olarak nefret eder. İrlanda’lı işçilerle ilişkisinde kendisini egemen ulusun bir bireyi olarak hisseder ve böylece kendisini, ülkesinin kapitalistleri

ve aristokratlarının İrlanda’ya karşı bir aleti durumuna dönüştürür ve bu yüzden de onların kendisi üzerindeki egemenliğini güçlendirir. İrlandalı işçilere karşı ulusal, sosyal ve dinsel önyargıları sevinçle benimser. Onlara karşı tavrı eski Amerikan köleci eyaletlerindeki ‘yoksul beyaz’ların ‘zenci’lere karşı tavrının aynısıdır. İrlanda’lı ise, İngiliz işçisine karşı aynı tepkiyi daha da keskin olarak gösterir. İngiliz işçisini İrlanda’daki İngiliz egemenliğinin hem suç ortağı hem de aptal maşası olarak görür. Bu düşmanlık, basın, kilise, mizah dergileri, kısacası egemen sınıfın emrindeki tüm araçlar tarafından yapay olarak canlı tutuluyor ve yoğunlaştırılıyor. Bu düşmanlık İngiliz işçi sınıfının örgütlü olmasına karşı güçsüz olmasının sırrıdır. Kapitalist sınıfın iktidarını sürdürmesinin sırrıdır. Ve egemen sınıf bunun tamamen farkındadır.”

20. yüzyılda pratik bir sorun

Lenin emperyalizm çağında Marks’ın bu tutumunu genelleştirirken ezilen ulusları işçi sınıfının politik iktidar mücadelesinin antiemperyalist bir öznesi olarak görüyor ve ulusların kendi kaderlerini tayin etme talebini emperyalizme karşı mücadelenin bir parçası olarak destekliyordu. Lenin de Marks gibi, ezen ulus işçilerinin kafasındaki milliyetçi fikirlere kurtulmadan, ezen ulus işçilerinin ezilen ulusun ayrılma hakkı da dahil kendi kaderini tayin etme hakkını savunmadan kendi egemen sınıfından özgürleşmesini mümkün görmüyordu.

Lenin ulusal kurtuluş mücadelesini küçümseyen, bir sapma olarak gören devrimcileri de eleştiriyordu:

“Sömürgelerde ve Avrupa’da küçük ulusların başkaldırısı olmaksızın; tüm önyargıları ile küçük burjuvazinin bazı kesimlerinin devrimci patlamaları olmaksızın; politik olarak bilinçsiz proleteryanın ve yarı proleter kitlelerin

toprak ağaları, kilise ve monarşinin baskılarına karşı, ulusal baskılara karşı vb mücadelesi olmaksızın bir toplumsal devrim olabileceğini düşünmek toplumsal devrimi reddetmek demektir. Bir ordu bir yerde sıralanıyor ve ‘bizler sosyalizm adına buradayız’ diyor, diğer bir ordu başka yerde ‘biz emperyalizm adına buradayız’ diyor ve bu da toplumsal bir devrim oluyor. ‘Saf’ bir toplumsal devrim bekleyenlerin ömrü, böylesi bir devrim görmeye yetmeyecektir.”

Ayrı konumlar, ayrı roller

Öte yandan Lenin, ezen ulus sosyalistleri ile ezilen ulus sosyalistlerinin görevlerini ayırt ediyordu. Ezen uluslarda ana düşman egemen sınıfın milliyetçiliğidir. Sosyalistler hem işçi hareketi içinde var olan milliyetçiliğe karşı çıkmalı, hem de ulusların kendi kaderini tayin etme hakkını desteklemelidir. Ezilen ulus sosyalistleri ise antiemperyalist mücadele sürdürürken bir yandan da işçi sınıfının uluslararası birliğini desteklemelidir.

Lenin’in yaklaşımıyla ulusların kendi kaderini tayin etme hakkını desteklemek soyut bir ilke değil, antiemperyalist mücadelenin bir parçasıdır. Bu nedenle, başka ulusları ezerek başarıya ulaşmak isteyen ve dolayısıyla emperyalizmin güçlenmesine yol açan hareketler desteklenmez; sadece ulusal bağımsızlık talepleri nedeniyle emperyalizmle çelişkiye düşen ve zaferleri ile emperyalizmin zayıflamasına yol açacak olan hareketler desteklenir. Diğer taraftan bu destek, ulusal kurtuluş hareketinin siyasi programı ile anlaşma koşuluna bağlı değildir. Bu şekilde ulusal kurtuluş hareketi ile birlikte ilkeli bir antiemperyalist mücadele sürdürmek ama aynı anda bu hareketin milliyetçiliğini ve sınıf uzlaşmacı politikalarını eleştirmek mümkün hale gelir.

İKLİM İÇİN VERİLEN SÖZLERE NE OLDU?

NURAN YÜCE

Avustralya'da yapılan yeni bir araştırmaya göre 1,5 derecelik ısınma sınırını 2020'de, 2 derecelik ısınma sınırını ise 2030'da aşabiliriz. Mevcut ortalama ekonomik büyüme, nüfus artışı ve enerji talebindeki artışı verilerine dayanılarak küresel enerji takip sistemiyle gerçekleştirilen bu araştırmaya göre; 2050'de dünya nüfusu 9 milyara ulaşacak, yıllık ortalama %3,9 ekonomik büyümeyle kişi başı enerji kullanımını da 6 kat artacak. Araştırmanın özetle söylediği, iklim değişikliğini durdurmak için hemen, hızla, radikal bir biçimde harekete geçmez ise sadece 4 yıl sonra 1,5 derecelik ısınma sınırı aşılmış olacak.

Ada ülkeleri sular altında kalacak

BM Gıda ve Tarım Örgütü'nün yıllık raporu da geçtiğimiz hafta açıklandı. Rapor dünya genelinde 34 ülkede kuraklık, sel ve benzeri iklim hadiseleri ve çatışma nedenleriyle insanların karınlarını doyuracak gıdadan yoksun olduğunu söylüyordu.

1,5 derecelik sıcaklık artışı belirtilen ülkelerdeki insanların hayatta kalma olanaklarını tamamen yok edebilir. Bazı ülkeleri ise tamamen haritadan silecek, insanların ayaklarını bastıkları topraklarının sular altında kalmasına yol açacak. Sıcaklık artışına bağlı deniz seviyelerinin yükselmesi tüm kıyı bölgelerini etkilerken Pasifik ve Hint okyanuslarındaki ada ülkelerini tamamen sulara gömüyor. Bu tehlikeyi yıl-

lardır çok yakıcı bir biçimde yaşayan Pasifik Okyanusu'ndaki Tuvalulular "Tüm nüfusumuz yok olma tehlikesiyle karşı karşıya. Kendi ülkemizde yaşama özgürlüğümüz elimizden alınıyor. Buna neden olan karbondioksit salımını en yüksek olan ülkeler bize iş ve yaşayacak bir vatan vermek zorunda" diyerek yıllardır gelişmiş ülkelerin sıcaklık artışını 1,5 derecenin altında tutulmasını sağlayacak adımların atılması için seslerini duyurmaya çalışıyorlar.

Paris iklim anlaşmasını hemen unuttular

Zengin ve aynı zamanda küresel ısınmadan en fazla sorumlu olan ülkeler, geçen yıl hazırlanan Paris İklim anlaşmasıyla sıcaklık artışını mutlaka 2 derecenin altında tutacaklarını ve 1,5 dereceyi de gözetceklerini söylemişlerdi. Geçtiğimiz hafta Brüksel'de yapılan AB ülkelerinin liderlerinin katıldığı iklim toplantısında ise daha önce belirlenen sera gazı salımlarını 1990'ın %40 aşısına çekmeyi amaçlayan 2030 hedefini değiştirmeyi düşünmediklerini büyük bir başarıymış gibi açıkladılar. Yapılan bu açıklama ile anlamamız gereken şu: AB'nin sıcaklık artışını 1,5 derecede tutma gibi bir hedefi yok. 2 derecelik bir hedefi bile gözetip gözetmediği şüpheli. AB, 1,5 derecelik sıcaklık artışına ulaşmamıza sadece ama sadece 4 sene kalmışken, iklim değişikliğinin gerçek bedelini ödeyen milyonlarca yoksul insanın seller ve kuraklıkla boğuşmasını, topraklarının sular altında kalmasını umursamadığını, enerji şirketlerinin patronlarının çıkarlarını kolladığını göstermiş oldu.

KADINLAR UMUDU GÖSTERDİ

6 Mart'ta 'kadınlar günü' vesilesiyle İstanbul Kadıköy'de yapılmak istenen mitinge izin verilmedi. Kadınların basın açıklaması yapma girişimi polis tarafından engellenmeye çalışıldı. Ancak polisin tüm girişimlerine rağmen kadınların eylemi engellenemedi. 8 Mart'ta Taksim'deki gece yürüyüşü ise tek kelimeyle muhteşemdi. Öncelikle çok kalabalıktı. Çoğunluğu gençlerden oluşan binlerce kadın kendi hazırladıkları dövizlerle İstiklal Caddesi'nde yürüdü. Kadınların eylemi sayesinde Taksim'de aylardır süren yürüyüş yasağı uzun bir aradan sonra ilk kez aşılmış oldu. Eylemin coşkusu iki saat boyunca Taksim'i inlettirdi. Binlerce kadın tarafından en çok atılan sloganlardan biri 'Kürdistan'da direnen kadınlara bin selam' oldu.

Dünya yerinden oynar

Yürüyüş birçok açıdan çok önemliydi. Kadın cinayetlerini, şiddeti, tacizi ve tecavüzü sonlandırmayan aksine faileri aklayan devlet politikalarına ve mahkemelerdeki adaletsizliğe, başta Erdoğan olmak üzere AKP liderliğinin kadına yönelik ayrımcılığı körükleyen, aşağılayıcı söylemlerine, neoliberalizme, hayatın her alanında karşımıza çıkan cinsiyetçiliğe karşı kadınlar arasında iyice biriken bir öfkenin olduğu bir kez daha kanıtlandı. Bu öfke daha önce pek çok kez kendisini kitlesel olarak sokakta ifade etmişti. Gece yürüyüşüne katılan binlerce kadını da aşan ölçekte kadınlar, bedenlerine, geleceğine, yaşam haklarına, 'kadın' olmaya sahip çıkmakta ve kimliğine, bedenine, başörtüsüne, diline, emeğine müdahale edenlere karşı özgürlük talebini her fırsatta sokaklarda haykırmakta. Cinsiyetçiliğe karşı süreklileşmiş bir hareketin olması için çok iyi bir zemin var.

Sokağın gücü

Gece yürüyüşünün gösterdiği önemli şeylerden biri de, aylardır savaş politikalarıyla birlikte Batı'da iyice yayılan karamsarlığa karşı inatla, umutla mücadele eden kalabalıkların olduğu. Artvin Cerattepe'deki halkın zaferinden sonra kadınların eylemi karamsarların sık sık dillendirdiği gibi Batı'daki kitlelerin 'vurdum duymazlar' olmadığını gösterdi. Mücadele hiç ummadığımız anda, ummadığımız bir konuda yükselir. Gel gitlerle dolu bu süreçte, yenilgi içinde olmadığımızı, nihai olarak bir geri çekiliş yaşamadığımızı, aksine neoliberalizme ve savaş politikalarına karşı memnuniyetsizliğin biriktiğini ve bu birikimin sokağa kitlesel olarak çıkmak için her zaman fırsat kolladığını gördük. Kitleler pasif seyircilerden ibaret olmadıklarını beklenmedik zamanlarda gösterirler. 8 Mart gecesi Taksim'de savaşa karşı barışı savunan binlerce kişinin sokağa çıkmış olduğunu anlamak için yürüyüşte en çok atılan sloganlara bakmak yeterli.

Batı'da kitle gösterileri, yürüyüşler gerçekleştirilen farklı nedenlerle zorlaştığı bir dönemde 8 Mart yürüyüşü, herkese büyük bir moral ve güven verdi. 'Kurtarıcıların' değil sadece kitlelerin kendi mücadelesinin siyasi iklimi değiştirebilecek kudrete sahip olduğunu hatırlattı. 8 Mart yürüyüşü rüzgarın yönünü tersine çevirebilmek için yeterli değil, evet. Ama bu siyasi ortamda yapılması gerekenin ne olduğunu çok iyi bir şekilde önümüze koydu. Öncelikle kendimize, binlerce insanın sokakları doldurabileceğine güvenmeliyiz. Kendi karamsarlığını kitlelere de uyarlayarak sokağa çıkmaya kimsenin niyetinin olmadığını ön kabul sayanların aksine, her zaman mücadelenin olanaklarını kollamamız gerektiğini unutmamalıyız.

FUKUŞİMA: NÜKLEER KAZALAR ZİNCİRİNDE ÖLÜMCÜL BİR HALKA

EMİN ŞAKİR

11 Mart 2011'de Japonya'da meydana gelen 9 büyüklüğündeki Tōhoku depremi ve sonrasında yol açtığı tsunami yüzünden Fukuşima nükleer santralinde kazalar dizisi ve nükleer sızıntı meydana geldi. Kazadan tam 1 ay sonra Japonya Nükleer Güvenlik Kurumu Fukuşima Nükleer Santralindeki sızıntının tehlike derecesinin Radyolojik Durum Ölçeği'ne göre 7 olduğunu yani 1986 yılında gerçekleşen Çernobil kazasıyla aynı olduğunu açıklamak zorunda kaldı. Bu arada Tokyo şehrinin içme suyunda nükleer sızıntının izlerine rastlanırken nükleer radyasyon İzlanda'ya kadar ulaştı.

Dünyanın terk ettiği teknoloji: nükleer

Hem Fukuşima'daki nükleer kaza hem de öncesi ve sonrasındaki pek çok irili ufaklı nükleer kaza dünyanın bu teknolojiye vaz geçme eğilimini hızlandırdı. Fukuşima'daki kazanın ardından ve güçlü nükleer karşıtı hareket yüzünden Almanya bazı nükleer santrallerinin faaliyetini geçici olarak durdururken 2022 yılına kadar mevcut 17 reaktörün tamamını kapatacağını ve enerji ihtiyacının önemli bölümünü yenilenebilir enerjiden elde edeceğini açıkladı. İsviçre de ülkedeki 5 adet nükleer santrali kapatarak yapım aşamasındaki 3 santralin planlarını çöpe attı. İtalya halkı da Çernobil'den sonra kapatılan nükleer santraller ile ilgili 2011'de yapılan referandumda bir kez daha hayır oyu vererek egemenlerin nükleer üzerinden daha fazla kar elde etme hayalle-

rini çöpe attı.

42 yıllık direniş

Türkiye'de nükleer enerji hevesinin tarihi "Atom enerjisinin barışçı amaçlarla kullanılması" konusunda 1955 yılında toplanan 1. Cenevre Konferansı'na dayansa da ilk nükleer santral çalışmalarını 1970 yılında başladı. Türkiye'deki nükleer karşıtı hareketin kökenleri de aynı tarihe dayanmaktadır.

Türkiye hem yüksek maliyetli projelerin parasal rantı, hem de yerli-milli "uzmanların" utanmadan açıkça söylediği gibi nükleer silah yapabileme hedefiyle bu macerasından vaz geçmiyor. Ama nükleer karşıtı aktivistler de mücadelelerinden vaz geçmiyor. 2005 yılının Haziran ayında dönemin TAEK Başkanı Okay Çakıroğlu ilk nükleer santrali 2012 yılında faaliyete sokacaklarını söylemişti. 42 yıldır nükleer santrallerin kurulmasını engelleyen bu hareket bir an bile bu mücadeleden vaz geçmeyerek nükleercilerin heveslerini kursaklarında bırakmaya devam edecek.

İnşaatı devam eden iki santrali ve AKP hükümetinin doğa ve insan hayatını hiçe sayarak yapmayı planladığı beş santral planını daha çöpe göndermek için çok daha güçlü bir nükleer karşıtı hareketi örgütlemek en güncel görevlerimizdendir.

İNSANLARIN SAĞLIĞI ŞİRKETLERİN ELİNDE

ÇAĞLA OFLAS

Sağlık hizmetlerinin özelleştirilmesi amacıyla “Sağlıkta Dönüşüm Programı” kapsamında uygulanan Aile hekimliğinde sular durulmuyor. Güvencesiz, angarya hizmet sunmaya zorlanan hekimler, şimdi de Aile Sağlığı Merkezleri için istenen fahiş kira bedellerini ödemeye zorlanıyorlar.

Sağlık Bakanlığı aile hekimlerinin Aile Sağlığı Merkezi (ASM) binaları için ödedikleri kirayı iki katına çıkarken, %6 oranında maaş artışı yaptı. Bazı bölgelerde 25 metrekarelik bir oda için 3 bin lira kira talebinde bulundu.

Sağlıkta özelleştirme hedefine yönelik birinci basamak sağlık hizmetleri sunan Sağlık Ocakları 2004 yılında tasfiye edilerek Aile Sağlığı Merkezlerine çevrilmişti. Bu kapsamda 2004 yılında 5258 Sayılı Aile Hekimliği Kanunu çıkarıldı. Kanun kapsamında ‘Aile hekimliği ödeme ve sözleşme yönetmeliği’ çıkarıldı. Yönetmeliğe göre aile sağlık merkezlerinde çalışan doktorlara ‘cari ödeme’ adı altında bir bütçe verildi. Doktorlar aile sağlık merkezinin kurulması için kiralanan binanın kira, elektrik ve su giderleri gibi her

Eski sağlık sistemindeki gibi hastalar, AKP'nin yeni sağlık sisteminde de şifa bulabilmek için binbir zorlukla uğraşüyor, para veriyor.

türlü giderlerini cari ödeme bütçesinden ödemeye başladılar. Sağlık ocaklarının bulunduğu binalar ise Milli Emlak Genel Müdürlüğü ile İl Özel idarelerine devredildi. Aile hekimleri kiraladıkları binanın kira

bedeli için İl Özel İdareleri ve Milli Emlak İl Müdürlükleri ile üç yıllık sözleşme imzaladı. 2015 yılında bu binalar tekrar Sağlık Bakanlığı'na devredildi.

Sağlık çalışanlarının özlük hakları gasp edildi

Sağlık hizmetlerinde koruyucu hizmetleri önceleyen (Sağlık Ocakları) yok edilerek, özel muayenehanecilik sistemi uygulanırken, bu birimlerde çalışan, hemşire, ebe ve doktorlar bir dizi hak gaspına uğratıldı. Sağlık çalışanları 657 sayılı Devlet Memurları Yasası'na tabiyken, SGK kapsamında sözleşmeli personel haline getirildi. Daha önce tüm çalışanların sigorta primleri devlet tarafından ödenirken, sadece hemşire ve doktorların sigortaları devlet tarafından yatırılmaya başlandı. Bunun dışındaki çalışanların primleri aile hekimleri yatırıyor. Döner sermaye uygulaması sona erdi. Güvencesiz çalışma koşullarına tabi tutulan hekimler “nöbet sistemi” uygulaması kapsamında hafta sonları çalışmak gibi angarya hizmetlere keyfi yönetmelik değişiklikleriyle zorlanıyorlar. Nöbetlerde kendi hastası dışındaki hastalara da bakmak zorunda bırakılarak, koruyucu hekimlik vizyonu terk ediliyor. Hekim çok sayıda hastaya niteliksiz sağlık hizmeti vermek zorunda bırakılıyor. Sağlık hizmetleri kıskırılarak talep yaratılıyor.

PARASIZ, ÖNLEYİCİ, KALİTELİ SAĞLIK SİSTEMİ İÇİN BİRLEŞELİM

Sermayenin emrindeki AKP hükümeti bir yandan güvencesiz, sendikasızsız, esnek çalışma modelleriyle iş gücü maliyetlerini minimum düzeye çekerken, eğitim, sağlık gibi kamu hizmetlerini özelleştirerek sermayeye yeni ve karlı alanlar açmakta.

Her şeyden önce, sermayenin işleyişini ve işçi sınıfına yapılan bu saldırılar iyi anlamalıyız. Dolayısıyla sermayeyi ilerici, gerici, yerli, milli gibi ayıran, emekçilerin ortak sınıf çıkarları ekseninde birlikte mücadele etmesini engelleyen her türlü fikre karşı mücadele edilmeliyiz. Eğitim, sağlık, ulaşım, barınma ve beslenme en temel insan ihtiyaçlarıdır ve bunların tümü kamu hizmeti olarak parasız verilmelidir. Sermayenin topyekûn saldırısı olan özelleştirmelere karşı hizmet alan veren ayrımını gözetmeksizin tüm çalışanların ortak mücadelesini yükseltelim. Birleşsek kazanabiliriz.

ÖZELLEŞTİRME NEDEN İNSAN SAĞLIĞI İÇİN BİR TEHDİT?

Sağlıkta özelleştirme 1990'lı yıllardan itibaren yeni liberal saldırıların bir parçası olarak hemen tüm dünyada uygulanmaya başlandı. “Sağlıkta reform” adı altında dünyanın pek çok ülkesinde sağlık hizmetlerinin sunumu ile finansmanı birbirinden ayrıldı. Toplanan primlerle oluşturulan kamu sigorta kurumuna (SGK), hizmet sunumu ise özelleştirilmiş kamu sağlık kurumları ile özel sağlık kurumlarına bırakıldı. Birinci basamak hizmetlerinde ise kamunun geçmişte her ülkenin özgün koşullarında gerçekleştirilen ve bütünlüklü sağlık hizmeti sunumu sağlayan ve temel olarak koruyucu sağlık hizmetlerini önceleyen yapılar (Sağlık ocakları) tasfiye edilerek yerine özel muayenehanecilik işletmelerinden ibaret aile hekimliği büroları konuldu.

Sağlığın paralı hale getirilerek, cepten ödeme sistemine geçilen birinci basamak sağlık hizmetleri yöntemiyle halk sağlığı büyük ölçüde zarar

gördü. Çin'de tüberküloz olgularının sayısında milyonlarca artış yaşandı, Gana'da çocuk ölümleri iki katına çıktı. Filipinler'de çocuklar arasında beslenme yetersizlikleri ve enfeksiyon hastalıkları çok ciddi düzeyde arttı. Gelişmiş ekonomilerde ise hizmet kullanma oranları zaten düşük olan göçmenler ve yoksulların bu hizmetlere ulaşması imkânsız hale geldi.

Türkiye'de koruyucu hizmetler sunan sağlık ocakları AKP hükümeti tarafından tasfiye edildi. Bebek takipleri, kanser vakalarının taranması, bulaşıcı hastalıkların izlenmesi ve toplum sağlığını etkileyen çevre sağlığı programlarının uygulanması gibi koruyucu hizmetler ikinci plana itildi. Yerine “Verimlilik, etkinlik” gibi kavramlar kullanılarak Aile hekimliği merkezleri idame edildi.